

Tusse Patukka (Jan-Christian Söderholm) on aika hölmö kissapoliisi, kun ottaa Monnin (Tove Qvickström) juonittelevat valheet todesta. Pulla ja Pilli (Lina Ekblad ja Jakob Johansson) eivät vielä tajua, miksi he saavat aina kärsiä Monnin kieroilusta. KUVAT: FRANK A. UNGER

Aikuistakin naurattaa

Wasa Teaterin tulkinta Pekka Töpöhännästä on ammattilaisten takuutyötä. **Toimivia** musiikkinumeroita saisi olla enemmänkin puhetta rytmittämässä.

Teatteri

Pekka Töpöhäntä (Pelle Svanslös) Wasa Teaterissa. Ensi-ilta 23.3. Ohjaus Agneta Lindroos, Käsikirjoitus Gösta Knutsson ja Anneli Mäkelä. Rooleissa mm. Johan Aspelin, Tove Qvickström, Carolá Sarén.

Yli viisivuotiaille suositeltu klassikonäytelmä *Pekka Töpöhäntä* hurmaa yleisönsä varmoin ottein.

Tarina erilaisuuden ja itsensä hyväksymisestä toimii edelleen yhtä hyvin kuin **Gösta Knutssonin** alkuperäisteosten kirjoittamisen aikaan. Roolityö on varmaa, ja näyttelijät panevat koko kehonkielensä likoon kissamaisessa kohelluksessa.

Erityisen ilahduttavia ovat musiikkinumerot, jotka tuovat myös tervetullutta vaihtelua nopeampaiseen juoneen. Kappaleita olisi kuunnellut ja katsellut enemmänkin, niin hauskoja ja mukaansatempaavia ne olivat.

Samalla näytelmä olisi keventynyt sopivasti. Nyt tapahtumia vyyrytetään näyttämölle sellaista taktia, että aikuisellakin on täysi työ pysyä mukana. Etenkin toisella puoliajalla osa yleisön pienimmistä katsojista vaikutti kenties hieman väsyneeltä.

10-15 minuutin tiivistäminen ei siis tekisi pahaa, vaikka varsinaisia turhia hetkiä *Pekka Töpöhännässä* ei ole. Kenties osan tarinasta olisi voinut jättää kylmästi pois.

Johan Aspelin tekee näytelmän

Maria Udd on sekä Arkadian Ulla että Maija Maitoparta. Duetto Pekan eli Johan Aspelinin kanssa saa katsojan toivomaan, että kaunisääninen nainen pääsisi enemmänkin ääneen näytelmän kappaleissa.

nimihenkilönä varmaa työtä. Hänen Pekkansa on helposti lähestyttävä, ja hän ottaa yleisön kontaktin helpommin kuin aito katti ikään.

Pekan antagonistina Monni on pahiksen stereotyyppiä. **Tove Qvickström** rakentaa Monnin hahmon fyysisesti: hän on koko ajan liikkeessä ja kihisee pahansuopaa häviöjä-asennetta. **Carolá Sarén** ansaitsee erityismaininnan yleisön puolelleen voittajien hahmojen näyttelijänä. Hän on mainio Metsäkulman Murre, yli-ikäinen pissispuudeli Petra sekä tietenkin oikeamielinen

puolisuus.

Näytelmä on saumaton kokonaisuus varjoteatteria, musiikkinumeroita, ovelasti toteutettuja erikoistehosteita ja perinteistä, hienosti ajoitettua näyttämötyötä.

Melko pienestä näyttämöstä on saatu paljon irti taustakankaan keskeliällä käytöllä, ja lavastus sekä puvustus nostavat hymyn huulille monta kertaa. Ne tekivät vaikutuksen myös teini-ikäiseen teatteriseurallaiseeni, joka on jo ikänsä vuoksi tottunut enimmäkseen digitaalisiin erikoistehosteisiin.

Maininnan arvoista on myös se hauskuus, joka löytyy paikallisvärin lisäämisestä käsikirjoitukseen. Kun alkuperäinen Pekka seikkaili Uppsalassa, näytelmän kissat asuvat Vaasassa. Tästä seikasta saadaan irti yllättävän paljon. Yleisö saa tunnistamisen ilon, kun Pekka seilaa merille Wasalinen laivalla, lukee Vasakatternas Bladetia ja juoksee kilpaa Vaasanpuistikolla, Rantakadulla ja Hovi-oikeuden puistikolla.

Yllättävän hauskaa on myös kielellä leikkittely. Ruotsalainen poliisi Tusse Patukka puhuu selvästi erotuvaa riikinruotsia, joka saa muistamaan erään teemaan kuuluvan seikan: erilaisuus on aina ympäristöstä kiinni.

Tällä näyttämöllä riikinruotsi erottuu massasta, aivan kuten hännätön kissa hännällisten joukosta.

Nadia Paavola

Näyttämöstä on saatu paljon irti taustakankaan kekseliällä käytöllä, ja lavastus sekä puvustus nostavat hymyn huulille monta kertaa.

Paksu Trisse, ja tekee kaikki roolit yhtä rakastettavasti.

Yksi Wasa Teaterin Töpöhäntä-tulkinnan parhaita puolia on moni-